

Ahol a szív békére talál

Öt év a Cenacolo Közösségben

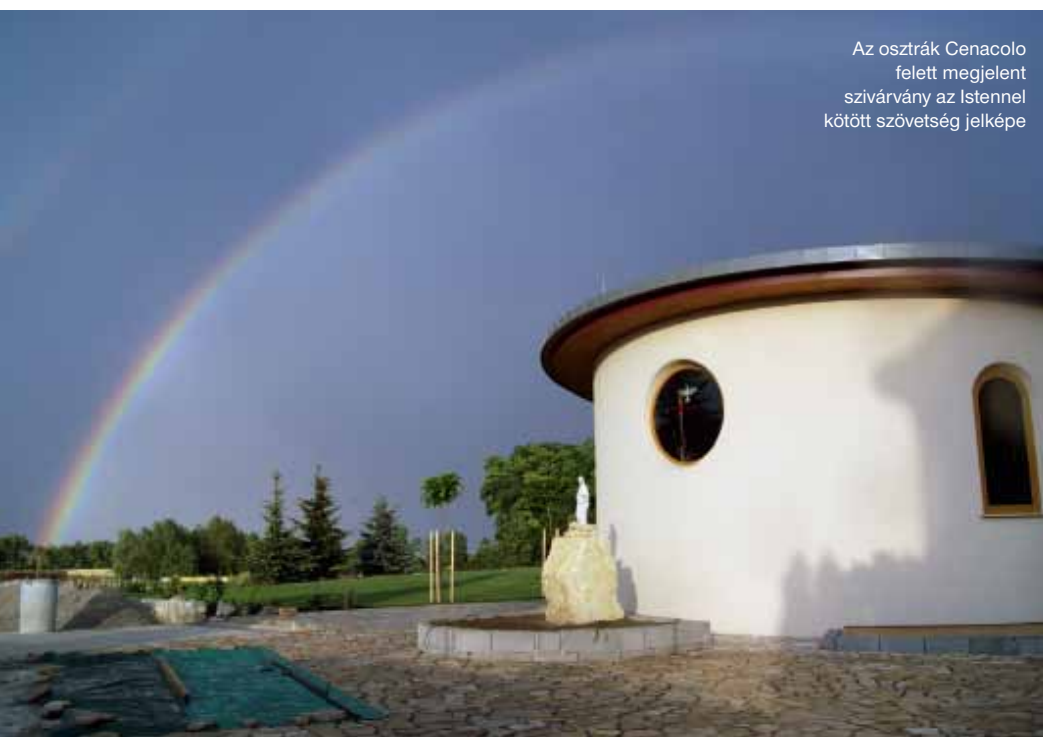
Kálmán drogos múltját hagyta hátra a közösség erejével

A lakóknak hasznosan kell tölteniük az időt, sokszor fát vágnak, építkeznek

Kilépése előtt Kálmán áldást kapott Elvira anyától az osztrák házban

Az osztrák Cenacolo felett megjelent szivárvány az Istennel kötött szövetség jelképe

A Comunità Cenacolo elnevezésű keresztény szervezet utat tévesztett, többségében szenvedélybeteg fiatalokat fogad be házaiba szerte a világon. Kálmán öt évet töltött a közösségben, a hit erejével meggyógyult és új életet kapott.

KISS HENRIETTA írása

A Cenacolo Közösséget Elvira Petrozzi apáca alapította 1983-ban az olaszországi Saluzzóban kábítószeres, alkoholista fiatalok számára. Az azóta eltelt harminc év alatt az olasz közösség mintájára 57 Cenacolo-ház alakult 34 országban, melyek semmilyen állami támogatásban nem részesülnek, ingyenesek és önellátóak. Lakóik Szent Benedek szigorú reguláját követve közösségben élnek, imádkoznak és dolgoznak: építkeznek, fát vágnak, kertészkednek, de van, ahol asztalos- vagy sajtkészítő üzem működik. Hivatalosan tizennyolc éves kortól várják a fiúkat és lányokat, kivételes esetben azonban ennél fiatalabbakat is befogadnak. A többség három évre vonul be, és nyolcvan százaléka gyógyultan tér haza. Jelenleg tizenhét magyar fiatal él az

európai házakban, mivel Magyarországon még nem alakult Cenacolo. Péter Kálmán (37) drogos múltja miatt öt évet töltött a közösségben. Ma ő a Comunità Cenacolo hazai referense. Kemenes Gáborral, a nagykovácsi Nagyboldogasszony Plébánia római katolikus lelkészével segíti a szenvedélybetegek külföldi Cenacolókba kerülését, és támogatja az itthon maradt családtagokat. Kálmán megtérésének és gyógyulásának története az utolsó szalmaszál lehet sok csalódott, elveszett drog- és alkoholfüggő fiatalnak és szüleiknek.

Az anyag parancsol

Kálmán tizenöt évesen próbálta ki először a füves cigit, melyet szép lassan a keményebb drogok követtek. A kábítószerrel mindig együtt jár a bűnözés, ő is rendőrségi ügyekbe keveredett. Leállásai időszakosak voltak, ha nem a droghoz nyúlt, akkor az alkoholban keresett vigaszt. Hiába volt szerető társa, egyedül érezte magát, nehézségeit nem merte előtte megfogalmazni, felvállalni. Megjárta a poklot: harmincéves koráig négyszer élesztették újra túladagolás miatt.

„A drogos különféle játszmákkal éri el, hogy nap mint nap pénzt szerezzen az anyagra – kezd a mesélésbe Kálmán. – Én is más arcot mutattam anyunak, apunak, a barátomnak, a barátnőmnek, majd ott maradtam magányosan, kilátástalanul az általam épített falak között. A szüleimmel alig beszéltem, a rengeteg probléma miatt nemkívánatos elem lettem a családban. Ahogy minden függő, én is számoltam azzal, hogy vagy a börtönben kötök ki, vagy a temetőben. Nem akartam meghalni. Édesanyám

vallásos testvére révén ismerem meg Gábor atyát, aki több mint tizenöt éve segíti az eltevedt fiatalokat, hogy a hit és az imádság erejével meggyógyuljanak. 2001-ben többhetes szervezés után ő vitt el a horvátországi Cenacolo-házba. Azt tűztem ki célul, hogy fél évet töltsék kint, amit teljesítettem is. De csak a túlélésre játszottam. Amikor hazajöttem, ugyanott folytattam, ahol abbahagytam. Hét évet kellett várnom a valódi mélypontig, amikor teljesen magamra maradtam, mert mindenki elfordult tőlem. Megtűrt személy lettem.”

A lakók szigorú szabályok szerint élnek: imádkoznak és dolgoznak

„A változás egyben önmagunk legyőzése.”

Cél a hazai Cenacolo megalapítása

„Szeretnénk, hogy Magyarországon is működjön Cenacolo – mondja Gábor atya –, de a magyaroknak nem itthon van a helyük. A leendő hazai közösség inkább külföldi fiatalokat várna. Nemcsak a dilerektől, hanem az emlékektől való szabadulás miatt is kell a nagy fizikai távolság. A függők szétverik a családi kötelékeket, minden normális kapcsolatot felégetnek maguk körül. Az izoláció azért is szükséges, hogy mind a gyermek, mind a szülők megnyugodjanak, fájó lelki sebeik enyhülésre találjanak, bűneiket megbánják, és megtisztuljon a kapcsolatuk. A bentlakás utáni első személyes találkozásokon a gyermek és a szülő együtt sír: a bocsánatkérés, a gyógyulás pillanatai ezek.”

Megmentő szeretet

Kálmán 2008. január 3-án lépett be újra a horvát közösségbe, ahol második alkalommal tíz hónapot töltött. Utána a szlovák, majd az osztrák házában élt két-két évet. Eleinte kínzó elvonási tünetek gyötörték, két hétig nem tudott aludni, de az is előfordult, hogy napközben összeesett, és a bent lakó fiúk emelték fel, állították lábra. „A közösségbe belépő azonnal kap egy segítőt, egy tapasztalt közösségi tagot, akit őrző angyalnak hívunk – meséli a fiatal férfi. – Az angyal a nap huszonnégy órájában támogatja az érkezőt, bevezeti a szabályok nélküli életből a rendszerbe. Ez a legnehezebb. Először egy horvát fiú volt az őrzőm, de én egy szót sem tudtam horvátul. Elvira anyámnak, aki nyolcvanéves, egészségi állapotától függően mai napig sorra látogatja a házakat. Ő tanított meg arra, hogy a szeretet nyelvén mindenki ért. Ezt pedig egy gesztusban, egy pillantásban, egy simogatásban vagy a jó időben történő hallgatásban is kifejezhetjük. Nem beszélve a megbocsátásról, az alázatról, a kitartásról és a bátorságról. A legtöbb, amit kaptam a segítőtől, az a szeretet volt. Tolerálta a dühkitöréseimet, hiszen az önmagammal szembeni elégedetlenség miatt mindenkire kivetítettem az agressziómat. Ennek ellenére egy nehéz nap végén még ő kérte a bocsánatomat, amiért nem szólt hozzám elég türelemmel. Később én is »angyal« lettem, és megtanultam, milyen nehéz, mennyi vitával és imádsággal járó feladat ez. Megtapasztaltam a határait, és azt, mennyi szeretet van bennem: hazaüldözöm-e az új srácot, vagy ahogyan az olaszok mondják,

»volere bene«, jót akarok tenni veled. Ahhoz, hogy elfogadjam a viselkedését, hogy kiabál, csúnyákat mond nekem, nagyon kell szeretnem. Szenvedélybetegeket összetartani hit nélkül lehetetlen.”

Szembenézés önmagunkkal

A közösség különböző lelki gyakorlatokkal támogatja a zárkózott és magukba forduló fiúk közötti kapcsolatteremtést, az önmagukkal való szembenézést. Kétféleképpen nyilvános gyónáshoz hasonlítható, úgynevezett megosztás alkalmával a társaik elé állva beszélnek arról, mi az, ami fáj, és mi az, ami örömet okoz. Az élet revízióján, azaz a négyhetente szervezett, kiscsoportos összejöveteleken pedig mindenki elmondja, hogyan látja a másikat, akár azt is, hogy hazug, lusta vagy sumák. A fiatal a csoporttól feladatot kap, ami az első időkből napi öt olasz szó megtanulása. Később fel kell állnia este az asztalnál, hogy megvallja, aznap hányszor hazudott. A szenvedélybetegek messze kerülnek az igazmondástól, hiszen az anyag megszerzése érdekében minden erkölcsi korlátot átlépnek: ügyeskednek, hazudoznak, átverik a szeretteiket is.

„Arcul csap, amikor szembesülünk az igazsággal, milyenek vagyunk valójában – mondja Kálmán. – A lelki fejlődést szolgálja és az újrakezdésre tanít az a szokás, hogy a fiatalokat bizonyos idő eltelté után áthelyezik egyik házból a másikba. Ismerős rendszerben, mégis új emberi közösségben kell felépíteniük az életüket, helyállniuk, kialakítaniuk kapcsolataikat. A változás egyben önmagunk legyőzése. És a segítség

„A szeretetet egy gesztusban, egy pillantásban, egy simogatásban vagy a jó időben történő hallgatásban is kifejezhetjük.”

soha nem érkezik olyan formában, ami kényelmes.

Fél évig nincs érintkezés a szülővel, se levélben, se telefonon. Személyes találkozásra pedig sokkal később kerülhet sor. Komoly próbatétel, amikor a közösségbe lépő hosszú idő eltelté után egy hétre hazautazik a családjához. Kipróbálhatja magát, mit kezd a szabadságával, marad vagy visszatér. Vannak, akik egy hét után elbuknak, mert nem tudnak ellenállni a testi, lelki, szellemi fronton érkező kísértésnek. Amikor két év után először lehettem négyszemközt a szüleimmel, így szóltam hozzájuk: azokon a sérüléseken, amelyeket egymásnak okoztunk, változtatni nem tudunk, de le tud-

juk tenni őket. Menjünk tovább. Amekkora erővel elutasítottuk, akkora erővel szeretethetjük is egymást. Bocsánatot kértem, és egymás karjaiban zokogtunk.”

Kinyílik a szív

Kálmán bevonulása után sokáig csak saját fájdalmával volt elfoglalva: hová jutott harmincéves korára? Rá kellett jönnie, hogy előtte hiába volt sikeres, élt önállóan és anyagi biztonságban, mégis lecsúszott: az életét meg kell változtatnia. Aztán egyre nyitottabb szemmel és szívvel nézte a többi fiú sorsát: volt, aki átélte a délszláv háborút, más elvesztette a szüleit, vagy mozgássérültté vált.

„Feltettem a kérdést: miért is nyavalygok? Egészséges vagyok, megúsztam hepatitis és AIDS nélkül, élnek és szeretnek a szüleim. Rájöttem, mennyire szerencsés vagyok.

Elengedni a gyermeket, hogy visszatérhessen

Magdolna fia két évvel ezelőtt, 17 évesen vonult az osztrák Cenacolóba. Iskolai kudarcai rossz társaságba sodorták. A fiú egy medjugorjei zárándokúton kapott indítást arra, hogy hozza rendbe, ami tönkrement.

„Számára is életmentő volt a közösségbe kerülés, és külön áldás volt, hogy Kálmán, aki utolsó évét töltötte ott, »apáskodott« felette az első, legnehezebb időkben – meséli az édesanya. – Tél volt, és ő fát vágott naphosszat, megerősödött, sőt meghízott, az osztrák ház weboldaláról egy kikerekedett fiú mosolygott rám. Másként nem lehetett vele kapcsolatot tartani, és ez bizony elég nehéz volt nekem, a testvéreinek és neki is. Nemrég itthon töltött egy hetet. Ez volt a próba, hogy mit tud kezdeni a hajdani élete színhelyeivel, szereplőivel. Nálunk jó a hangulat, mindenki nagyon örült neki, és megnyugodva láttuk, hogy megtanult rendet tartani maga körül, dolgozni és imádkozni. Beilleszkedett

Magdolna

a családi napirendbe, nem kereste fel a régi »haverokat«, büszke a megélt két évre. Persze van még mit tenni. A tapasztalat azt mutatja, három év kell ahhoz, hogy a felvett jó szokások ne csupán külső hatásra működjenek, hanem belsővé váljanak. Ami nagyon nehezen viselhető a cenacolós évek alatt, az az elszigeteltség. Az a tény, hogy kölcsönösen kimaradunk egymás életének eseményeiből, feszültséget szül a visszailleszkedésben. Jó lenne ehhez több szakmai segítséget is

kapni. Hiszen a családoknak nagy próbatétel, sőt trauma, hogy drogos a gyermekük. Én eléggé tehetetlenül álltam a probléma előtt, mert a saját életemből nem volt sem mintám, sem tapasztalatom arról, hogyan kell vagy lehet egy ilyen helyzetet kezelni. Reménykedem, hogy a fiam lábra áll a közösség erejével, és meg tudja tartani ezt a szép, értékkel teli világot, amit ott kapott. Hiszen itthon is hasonló minta van előtte.”

Az igazi megtérést azonban akkor éltem át, amikor megéreztem, mennyit emel a hangulatomon, ha önzetlenül segítek másokon. A közösségben az olasz nyelv bizonyos szintű elsajátítása után kötelező feladat az esti naplóírás a kápolnában. Másnap reggel minden fiatal megosztja az írását a többiek előtt. A napló teljes lelki kitárulkozás. Fontos, hogy a felolvasás során az előző nap nehézségei is pozitív tanításokká válnak, hiszen a többi fiatal ezzel az útravalóval kezdi napját. Egyik éjszaka egy szlovák fiúnak nyújtottam lelki vigaszt, segítettem a naplóírásban, fordítottam, virrasztottam vele. Először mondtam le a kényelemről, adtam önmagamat. Amikor másnap reggel felolvasta a papírra vetett sorokat, mosoly ragyogott az arcán. Akkor kezdődött az igazi gyógyulás bennem, az előző tizenöt év feldolgozása. Ezt követően már nemcsak robotként működtem a Cenacolóban, hanem magam akartam a változást – emlékszik vissza Kálmán. – Öt év után, Elvira anyánk áldásával tértem haza. Hogy kinek ad áldást, arról az őt körülvevő papok döntenek. Nagy kiváltság, hogy én ennek a részese lehettem. Ma a drog csupán távoli emlék, és sajnálattal tölt el, ha függőt látok. Tudom, hol tartottam hat évvel ezelőtt, és merre vezet most az életem. Korábban a vendéglátóiparban dolgoztam szakácsként, felszolgálóként, üzletvezetőként. A bent töltött idő alatt kertészkedtem, villanyt szereltem, és megtanultam horvátul, szlovákul és németül. Olaszul anyanyelvi szinten beszélek. A jelenlegi munkahelyemen elfogadják a múltamat, megbecsülnek, hisznek bennem, és segítenek a Ce-

Gábor atya és Kálmán együtt segítik az eltévedt fiatalokat és családjukat

Kálmán korábban szakácsként dolgozott, mára más szakmákat is kitanult a közösségben

naicolóért végzett feladataimban. Támogatnak, ha egy beteg fiút viszek ki a közösségbe, vagy a karitatív munkámban. Fontos számomra, hogy jól tegyek az emberekkel. Karácsonykor például húsz köbméter ruhát osztottunk szét a rászorulóknak. Életfeladatommá vált, hogy a szenvedélybeteg meg találják Istent, és hittel lépjenek a gyógyulás útjára. Úgy érzem, ki sem léptem a közösségből, lélekben mindig velük vagyok. Hiszen megtaláltam az Urat, visszakaptam magamat, a családomat, vagyis az életemet.”

„Megéreztem, mennyit emel a hangulatomon, ha önzetlenül segítek másokon.”

A család is felelős

Kálmán kapcsolattartó lett a Cenacolók és a családok között. A nagykovácsi plébánián havonta szervez találkozót a szülők részére. Tájékoztatást ad a bevonult fiatalokról, intézi a hazalátogatásukat és a visszautazásukat. Gábor atyával közösen támogatják a szülőket abban, hogy gyermekükkel együtt haladva, a kinti világban lépjenek a megtérés útjára, hiszen nem csak a gyermek tehet arról, hogy drogossá vált.

„Komoly támasz a fiataloknak, ha látják, apjuk, anyjuk is tesz értük valamit. Van olyan apa, aki letette a cigarettát, más elhagyta az alkoholt. A nagykovácsi találkozók arra is kiváló alkalmak, hogy a szülők beszéljenek önmagukról és arról, ők miben változtak. Hiszen gyermekeikkel együtt kell elindulniuk a gyógyulás útján” – mondja Kálmán.

„Aki jót akar a gyermekének, az szeresse mély szeretettel – tanácsolja Gábor atya. – Mutasson követendő példát neki, ápoljon vele őszinte kapcsolatot. Ne rejtse el esendőségét, vállalja, hogy szeretne jobbá lenni. Ha a fiatal látja, hogy a szülő is ezen az úton jár, bizalmat érez iránta. A mai világ sok kivédhetetlen támadást indít a következő generáció felé, mégsem nevelhetjük őket burokból. A szülő legyen támasz az újrakezdésben. A kamaszkor és a válságos időszakok átvészeléséhez a hit a legnagyobb erő.” ■

Bővebben a témáról:

- www.comunitacenacolo.it
- www.cenacolo.at